

Nacionālā bagātība – mežs

Lai zaļo zeltu prastu izmantot, jāmacās

Mežus nereti dēvē par Latvijas zaļo zeltu. Taču, lai šo dārgumu nevis izšķiestu, bet prasmīgi izmantotu un bagātību tikai vairotu, nepieciešami zinoši speciālisti visās jomās, kas saistītas ar mežsaimniecību un arī kokapstrādi. Ja paskatās profesiju klasifikatoru, ar vārdiem *mežs* un *koks* saistīts pat pārsteidzoši daudz dažāda līmeņa arodu. Tā teikt, no palīgstrādniekiem līdz jomas vadītājiem.

Augstāko izglītību šajā nozarē var iegūt Latvijas Lauksaimniecības universitātes Meža fakultātē, kas piedāvā trīs pamatstudiju programmas: kokapstrāde, mežinženieris un mežzinātne. Ir arī vairākas maģistrantūras programmas: darba aizsardzība un drošība, koksnes materiāli un tehnoloģija, mežzinātne. Šajās abās programmās var studēt arī doktorantūrā. Savukārt profesionālās izglītības iestādes Latvijā plašāk piedāvā apgūt galdnieku arodu – tādā kokapstrādī (šo profesiju var iegūt arī Rīgas Valsts tehnikuma Limbažu teritoriālajā struktūrvienībā), savukārt tieši mežsaimniecības specialitātes – vienīgi Ogres tehnikumā. Protams, lai strādātu šajās nozarēs, iespējams apmeklēt arī dažādus kursus. Tie gan ir maksas, taču ir

iespēja mācīties, arī izmantojot Eiropas fondu atbalstu.

Vērienīgajā Eiropas Sociālā fonda projektā *Nodarbināto personu profesionālās kompetences pilnveide*, kas Latvijā sākās 2017. gadā, visās kārtās piedāvātas arī mācību programmas kokrūpniecībā. Vai mūspuses iedzīvotāji to izmanto? Limbažu novada pašvaldības pieaugušo izglītības koordinatore Vaira Abele pastāstīja, ka projekta pirmajā kārtā Rīgas Valsts tehnikuma Limbažu teritoriālajā struktūrvienībā tika nokomplektēta grupa, kas apguva programmu *Koksnes mehāniskā apstrāde*. Limbažos mācījās septiņi Mālpils SIA *Kvist* darbinieki. Uzņēmums saviem strādniekiem sedza arī paredzēto līdzmaksājumu. – *Vēlāk saņēmām ļoti labas atsauksmes gan par Limbažu skolas bāzi, gan mācībām*. Tāpat iespēju papildināt savu darbinieku prasmes izmantojusi SIA *Limbažu ceļi*. 17 viņu darbinieki pabeidza apmācību darbam ar motorzāģi un krūmgriezi. Šīs mācības organizēja SIA *Buts*. Vēl viena šāda grupa nokomplektēta Viļķenē. SIA *Buts* izmantoja Baumaņu Kārļa Viļķenes pamatskolas telpas, organizējot apmācību tiem, kuri

Latvijā meža nozarē tiešā veidā nodarbināti apmēram 45–50 tūkstošu iedzīvotāju. Tās ir 7% no visām nebūdžeta darbavietām, un tas nozīmē, ka meža nozarē strādājošie ar saviem nodokļiem nodrošina aptuveni divpadsmito daļu valsts ekonomikas. Turklāt lielākā daļa mežsaimniecības un kokapstrādes darbavietu atrodas Latvijas reģionos. Bieži vien meža nozares uzņēmumi ir apkārtnes nozīmīgākie, ja ne vienīgie darba devēji. Šī iemesla dēļ ļoti liels ir arī no meža nozares netieši atkarīgo darbavietu skaits. Daudzi nelielie lauku veikaliņi, benzīntanki un citi pakalpojumu sniedzēji ir lielā mērā atkarīgi no vietējiem kokapstrādes un mežsaimniecības uzņēmumiem, kas dod darbu apkārtnes cilvēkiem. Līdz ar to, pateicoties meža nozarei, Latvijā ir darbs aptuveni 80 000 cilvēku.

(Pēc VAS Latvijas Valsts meži datiem)

vēlējās apgūt zināšanas, kā strādāt ar motorzāģi un krūmgriezi. Grupā bija deviņi dalībnieki – ne tikai vietējie viļķenieši un pālieši, bet arī interesents no Krimuldas novada. Projekta pēdējās kārtās, kaut piedāvājums šajā jomā bija, grupas neizdevās nokomplektēt. V. Abele ieteic visiem, kuri domā par jaunu prasmju iegūšanu vai papildināšanu, sekot līdz ziņojumiem par šo projektu, kas Latvijā turpināsies līdz 2023. gada decembrim.

Runājot par darba piedāvājumiem mežu nozarē, Nodarbinātības valsts aģentūras (NVA) Limbažu filiāles vadītāja Baiba Boldāne-Platace gan teic, ka paš-

laik vienīgā reģistrētā vakance ir kokmateriālu uzmērītājs. Gada sākumā Valsts meža dienests meklēja mežziņus darbam Skultes un Viļķenes pusē. Atliek domāt, ka vajadzīgos strādniekus uzņēmumi atrod bez NVA starpniecības. Savukārt bezdarbniekos šobrīd reģistrējušies 14 mežstrādnieku, arī mežsargs. Runājot par NVA kursu piedāvājumu šajā jomā, Limbažu filiāles vadītāja stāsta, ka gada sākumā Ogrē SIA *Kursu bāze* piedāvāja mācības meža mašīnu un citas tehnikas vadīšanai. To izmantoja divi mūspuses iedzīvotāji. Uz citiem piedāvājumiem neviens nepieteicās.

No stādīšanas, kopšanas līdz galdnieku un namdaru meistardarbiem

Latvijā mežsaimniecības izglītība izsenis saistās ar Ogri – jau pirms 80 gadiem tur sāka gatavot meža speciālistus. Savukārt Ogres Meža tehnikums šogad var svinēt 75. jubileju. Tiesa, laika gaitā profesionālās izglītības iestāde ļoti mainījies. Šodienas veidolā Ogres Valsts tehnikums izveidojās 2011. gadā, kad reorganizēja un apvienoja trīs skolas – Meža tehnikumu, Ogres Amatniecības vidusskolu un Profesionālo vidusskolu. Jaunā izglītības iestāde 2013. gadā ieguva Profesionālās izglītības kompetences centra statusu. Kopš 2017. gada tā sastāvā iekļāvušies arī Vecbebrī, kur skolojas biškopji, bet pērn 1. septembrī pievienojās Ranka, kur mācās meža mašīnu operatori. Katram kompetences centram valstī deleģētas savas atbildības jomas. Ogrēi gluži pašsaprotami tā ir mežsaimniecība, ar to saistītās izglītības programmas, arī lauksaimniecība (konkrētāk biškopība un zivkopība), elektronika.

Auseklis nesen bija iespēja paviesoties Ogres tehnikumā un, pateicoties direktores Ilzes Brantes atsaucībai un fantastiskai viesmīlībai, iepazīt gan skolas piedāvājumu un plašo ēku kompleksu, gan doties uz... mežu. I. Brante tehnikumu vada kopš 2011. gada, pirms tam strādājusi Izglītības un zinātnes ministrijā (IZM). Pirmajam konkursam uz apvienotās iestādes direktora amatu viņa nepieteicās. Toreiz vadītāja meklējumi beigušies neveiksmīgi. Viņa pamudināta startēt atkārtotajā konkursā, kurā uzvarējusi. – *Tas bija izaicinājums, bet varbūt pat labi, ka esmu cilvēks no malas. Galvenais, ko vēlējos, lai mēs būtu vienota skola, viens kolektīvs, kas grib strādāt ar vērienu*. Par to, ka vēriena netrūkst, liecina daudz kas. Kaut vai tas, ka tehnikums ir pirmā izglītības iestāde Baltijā, kurai akreditēts starptautiskais bakalaurāts karjeras izglītībā. Tāpat skola ieguvusi ISO sertifikātu, kas apliecina darba kvalitāti, un katru gadu atkal nākas pierādīt atbilstību tam. Viena no nākotnes iecerēm ir Moderno tehnoloģiju centra izveide, arvien plašāka CNN mašīnu ar īpa-

Ogres tehnikuma direktore Ilze Brante ir gandarīta, ka skolai izveidota moderna tehnikas bāze

šu datorprogrammu izmantošana. – *Un vēl tālākas nākotnes sapnis mums ir kļūt par Ekselences centru*, – atklāj I. Brante.

Audzēkņu skaits ar katru gadu pieaug

Tehnikuma direktore, jautāta, vai viņas vadītā skola nav viena no lielākajām profesionālās izglītības iestādēm valstī, atteic: – *Vēl neesam, taču ar milzu uzrāvienu uz attīstību. Mums ir visa nepieciešamā materiāli tehniskā bāze, zinoši pedagogi, no kuriem daudzi ir pašu absolventi*. Lielāki par ogrēniešiem ir Rīgas Valsts, kā arī Tūrisma un radošās industrijas tehnikums. Audzēkņu skaita ziņā līdzvērtīga ir Rīgas Tehniskā koledža. Ogres tehnikumā šobrīd mācās vairāk nekā 1000 jauniešu, gandrīz 500 – mežsaimniecības, kokizstrādājumu un medību nodaļā. Pavisam tehnikumā ir četras nodaļas (vēl datorikas, elektronikas un administratīvā darba, dizaina un mākslas, arī viesnīcu un restorānu pakalpojumu), bet lielākā – ar mežiem saistītā, kur

Skolotājs Artūrs Cīrulis ar audzēkņiem – Rankas pušiem – nelielā atelpas pauzē pie ugunsкура. Puši pašlaik apgūst meža kopšanu un retināšanu, lai iegūtu motorzāģa vadītāja apliecību

jaunie ļaudis no visas Latvijas var apgūt mežsaimniecības tehniku, meža mašīnu operatora, arī mehāniķa arodu, tāpat spēkratu mehāniķa, mēbeļu vai būvizstrādājumu galdnieka, namdara profesiju. Direktore, raksturojot piedāvājumu, teic, ka tas ir pilns cikls – sākot no zināšanām, kā pareizi stādīgu iedēstīt, kā stādījumus un jaunaudzē kopt, līdz tam, kā mežu izstrādāt un kokmateriālus izmantot, pārvēršot mājās, logos, durvīs, mēbelēs... Var teikt, ka tiek sagatavoti speciālisti, kuri turpina cits cita darbu. Tehniķi kopj, atjauno un stāda mežu, meža mašīnu operatori zāģē, bet mehāniķi šo tehniku remontē. Jauniešu skaits, kuri pēc 9. klases izvēlas mācīties tehnikumā, ar katru gadu pieaug. Šogad tika uzņemts pat par 100 vairāk, nekā bija apstiprināts IZM plānā.

Tehnikums strādā ne tikai ar jauniešiem, bet arī pieaugušajiem. – *Mums ir gan Pieaugušo izglītības, gan Karjeras izglītības centrs, arī Starptautisko attiecību nodaļa. Iesaistāties visās programmās un projektos, ko valstī īsteno pieaugušo izglī-*

tības jomā, organizējam arī maksas grupas, – pastāstīja direktore. Oktobra beigās noslēdzās interesentu pieteikšanās Eiropas Sociālā fonda projekta *Nodarbināto personu profesionālās kompetences pilnveide* 5. kārtai. Tehnikums saņēma vairāk nekā 800 pieteikumu. Piedāvājumā ir arī iespēja apgūt mežsaimniecības pamatus.

I. Brante atzīst darba vidē balstītas mācības, jo tikai darot iespējams īsti apgūt profesiju. Tāpēc tehnikums cieši sadarbojas ar uzņēmumiem, lai audzēkņi jau no 1. kursa iepazīst reālo dzīvi. Arvien plašāk izmanto modulu apmācību – tas nozīmē, ka audzēkņi koncentrēti apgūst kādu noteiktu zināšanu, prasmju un kompetenču kopumu. Piemēram, topošie mežsaimniecības tehniķi un meža mašīnu operatori jau sākumkursos atsevišķā modulī apgūst motorzāģa vadītāja prasmes, saņem arī atbilstošu dokumentu. Tas pušiem dod iespēju jau vasaras brīvlaikos pastrādāt, turklāt lieka naudiņa neskādē, kaut stipendijas tehnikumā ir labas.

(Turpinājums – 10. lpp.)

Meža man nekad nevar būt par daudz...

Akciju sabiedrības *Latvijas Valsts meži* (LVM) Rietumvidzemes reģiona Rūjienas iecirkņa mežkopis **Pēteris ŠNORE** ir no īstas mežinieku dzimtas. Savulaik viņa tēvs bija mežzinis un arī 19 gadus nostrādāja LVM Limbažu iecirknī, māte – mežziņa vietniece. – *Ķirbižos dzīvojām mežniecības mājā, apkārt bija cilvēki, kuri visi strādāja šajā jomā, katru sestdienu notika medības, klausījās vīru runātajā, – bērnības iespaidus atceras Pēteris. Un tomēr pēc Ķirbižu pamatskolas beigšanas viņš iestājās Ozolu arodskolā, lai kļūtu par lauksaimnieku. Tagad pats nebeidz vien brīnīties par toreizējo lēmumu. Taču mežu aicinājums darīja savu. Absolvējis Ozolus, viņš devās uz Ogres Meža tehnikumu. Tā kā vidējā izglītība jau bija iegūta, mācības ilga gadu un 10 mēnešu. – Tehnikuma laiks bija lielisks. Daudz bijām praksē un mežkopja darbu tiešām iepazīnām reālajā dzīvē, nevis tikai stundās, – uzsver sarunbiedrs. Toreizējais tehnikuma direktors Modris Grantiņš, kurš nu jau mūžībā, bija harizmātiska personība, izcils pedagogs. Viņš prata audzēkņus aizraut ar visiem procesiem, kas notiek mežā, arī medībām. – Būtiski, ka tehnikumā ļoti liela vērība vienmēr bijusi veltīta praksei. Zinu, ka tagad audzēkņiem pieejamas modernas meža mašīnas, dažādi meža tehnikas simulatori, lai viņi iepazītu, kā ar tiem jāstrādā.*

Absolvējis tehnikumu, Pēteris iestājās neklātienē Latvijas Lauksaimniecības universitātes Meža fakultātē. Uzreiz arī sāka strādāt toreizējās Limbažu virsmežniecības Katvaru mežniecībā par mežsargu. – *Likās, esmu jau gana gudrs, tāpēc studijas palika otrā plānā, – tagad nosmej Pēteris. Augstskolā viņš atgriezās, kad bija sācis strādāt*

Akciju sabiedrības Latvijas Valsts meži Rietumvidzemes reģiona Rūjienas iecirkņa mežkopis Pēteris Šnore turpina dzimtas mežinieku tradīciju

privātajā sektorā, jo mainījās likumu prasības. Lai varētu veikt mežu inventarizāciju, obligāti vajadzēja augstāko izglītību. Tā teikt, dzīve piespieda iegūt diplomu. Tomēr tagad mežkopis spriež, ka katra skološanās ir ieguvums, tai ir savi plusi. No Jelgavas laika lieti noder, piemēram, apgūtā publiskā runa. Daudz nācijas strādāt individuāli un tad uzstāties, prezentējot savus pētījumus. Sarunbiedrs atzīst, ka tehnikums dod kārtīgu pamatu darbam, bet augstskola – zinātniskāku skatījumu. Tiesa, arī universitātē lielu vērību velta studentu praksēm. – *Pērn pie manis praksē bija četri topošie speciālisti, divi no viņiem tagad pēc augstskolas beigšanas jau strādā «Latvijas Valsts mežos».*

Stāstot par savu tagadējo darbu, mežkopis uzsver, ka viņa pārziņā ir visa mežkopības procesa plānošana plašā reģionā. Rūjienas iecirknis aptver valsts īpašumā esošos mežus Mazsalacas, Rūjienas, Naukšēnu, daļēji arī Burtnieku novadā. Galvenie pienākumi ir jaunaudžu apsekošana un lēmumu pieņemšana par to kopšanu vai arī nodošanu nākamo darbību veikšanai. Kopšanu veic firmas vai pašnodarbinātie, individuālie komersanti, kuri piesakās iepirkuma konkursam. Tāpat mežkopim jāuzrauga meliorācijas sistēmas, jālemj, kurus grāvjus renovēt. Vēl viens no uzraugāmajiem objektiem ir bebri, tāpat jāuzskaista citu meža dzīvnieku radītie bojājumi. Apgraužot eglīšu galotnes, lielu postu var nodarīt stims, par kurām mēs tā jūsmojam, tāpat brieži un aļņi. Ja ir sniegota ziema, tad jaunaudžē uz dzīvi mēdz ievākties aļņu ģimenes un – stādījumi pagalam. – *Sadarbojamies ar mednieku kolektīviem, ir līgumi par bebru medībām, tāpat rekomendējam vietas, kur ir lielākie bojājumi un vajadzētu vairāk pameģēt aļņus un briežus. Lai dzīvnieki vismaz maina savu dislokācijas vietu.*

Mežkopis spriež, ka ļoti svarīga ir laba sadarbība ar pārējiem iecirkņa speciālistiem – kaut katra pārziņā ir sava joma, tomēr secīgi nākas turpināt kolēģa iesāktu. Tā nav, ka speciālisti augām dienām brauc un staigā pa mežiem, daudz ir *papīra* darbu pie datora. Tāpat visu laiku jāseko nozares jaunumiem. LVM saviem darbiniekiem rīko izglītojošus seminārus, dažādas mācības e-vidē, jo mainās likumi un normatīvie akti. Tāpat attīstās tehnika. Šobrīd mežkopju ikdienā ienāk droni, ar ko iespējams apsekot plašas teritorijas un kas atvieglo daudzus

darbus. Taču to visu jāmacās izmantot. Nezinātājam var likties, ka koki gan – kādi bijuši pirms 100 gadiem, tādi aug arī tagad. Nekā. Tiek uzlabots stādāmais materiāls, lai, piemēram, priede vajadzīgos parametrus sasniegtu nevis 100 gadus, bet daudz ātrāk. Tiek piemeklēti un izraudzīti katram reģionam atbilstošākie stādi.

Taujāts, vai mežinieku tradīcijas turpinās arī ģimenes jaunā paaudzē, Pēteris vispirms precizē, ka šajā jomā strādā arī māsa. Viņa ir mežzine Valsts mežu dienesta Rīgas reģionālajā virsmežniecībā. Vien brālis spējis pretoties mežu vilinājumam un kļūvis par juristu. Par meitām Pēterim vēl grūti spriest. Ar vecāko par to runāts, daba viņu saista, taču meitenes sirdslieta ir zirgi. Jaunākā – sešgadniece ar māksliniecisku raksturu – vēl nesen apņēmīgi teikusi, ka būs princese. Taču šogad paziņojusi, ka noteikti grib kopā ar tēti iet medībās. – *Pats esmu gājis medībās, kopš sevi atceros. Kā sāku iet līdzī tēvam, tā visu laiku. Man liekas, ka tas ir pašsaprotami – ja strādā mežā, tad jābūt arī medniekam. Vai tiešām mežs neapnīk? Visas darbdienas tur, vēl brīvdienās? – Man meža nekad nevar būt par daudz. Nav pat jāsauc un trofeja nav galvenais, varu arī mierīgi visu vakaru vienkārši nosēdēt tornī. Savukārt kolektīvās medības ir tāds draudzīgs burziņš, kur satiekas radniecīgas dvēseles. Tagad gan vīrusa dēļ tādās tikšanās izpaliek. Sarunbiedrs nesaprot tos, kuri medību trofeju dēļ gatavi maksāt milzu naudu, dzīties uz ārzemēm. – Latvijā pašiem ir unikāla situācija – medības var notikt augu gadu. Vienmēr ir kāda dzīvnieku suga, kuras medīšana ir atļauta. Daudzās valstīs nekas tāds nav iespējams.*

No stādīšanas, kopšanas līdz galdnieku un namdaru meistardarbiem

(Sākums – 9. lpp.)

Ogres tehnikuma direktore uzsver, ka tā darbā būtiski ir konventa lēmumi un ieteikumi. Konventā darbojas dibinātāja – IZM, tāpat četru pašvaldību pārstāvji, kur atrodas tehnikums un tā programmu īstenošanas vietas, – tie ir Ogres, Ikšķiles, Gulbenes un Kokneses novads. Savs vārds konventā sakāms arī to profesionālo asociāciju deleģētajiem pārstāvjiem, kuru jomām izglītības iestāde sagatavo speciālistus. Mežu nozarē tā ir Latvijas Kokrūpniecības federācija un Latvijas Neatkarīgo mežizstrādātāju asociācija.

Moderni, plaši un gaumīgi

Kopā ar direktori izstaigājam arī plašo mācību korpusu, ko 2016. gadā atklāja pēc lielās rekonstrukcijas. Šobrīd gan ēka ir neierasti tukša, kabinetos strādā skolotāji, bet audzēkņu nav. Viņi mācās attālināti, jo atļautas ir vien praktiskās nodarbības, bet tās noris mežā. Turpat blakus galvenajam skolas namam ir jaunuzceltais angārs, kur organizē nodarbības mežsaimniecības, kokapstrādes un namdaru programmas audzēkņiem. Atstatu ir renovētā dienesta viesnīca. Un visās ēkās ļoti domāts ne tikai par to, lai būtu ērti darbam, netrūktu mūsdienīga aprīkojuma, bet arī par telpu noformējumu. Kaut vai neliela nianse – mācību korpusa lifta grīdas toņi pieskaņoti plaša foajē seguma toņiem. Līdzīgi dienesta viesnīcā. Tur katram stāvam izraudzīta sava krāsa, un dzīvokļos, ko veido divas istabas, virtuves zona, dušas telpa un tualete, šis pats tonis izraudzīts mēbeļu apdarei, arī sadzīves priekšmetiem.

Skatot mācību kabinetus, var likties, ka tehnikums piedāvā atšķirīgas programmas – topošie dizaineri taisa mākslu, bet spēkratu mehāniķi asina zāģus. I. Brante iebilst, ka nodaļām ir lieliska sadarbība. Tikai viens piemērs – tehnikums regulāri Rāmvavā rīko mežsaimnieku profesionālās meistarības konkursus motorzāģu vadīšanā, tāpat kokgāzējiem. Pērn pirmoreiz notika pievedējtraktoru (forvarderu) sacensības, kurās piedalījās gan audzēkņi, gan profesionāli, lai puiši redz, kas jāsaņem. Pārstāvēta bija ne tikai Latvija, bet arī Zviedrija, Somija, Lietuva, Igaunija un Baltkrievija. Un allaž šiem konkursiem reklāmas un afišas veido pašu tehnikuma dizaina un mākslas nodaļa. Savukārt par maltītēm un apkalpošanu sacensību laikā gādā viesnīca un restorānu nodaļa. Tāpat reizēs, kad nodarbībās skolotāji skaidro, kā strādā meža mašīnas, lieti noder pašu videooperatoru veidotās filmiņas. Tehnikumam ir sava kafējnīca, kas ir laba prakses vieta audzēkņiem. Ar lepnumu direktore rāda tehnikuma multifunkcionālo halli, kur audzēkņi ne tikai sporto, bet arī rīko dažādus pasākumus. Koncertu un svētku laikā grīdu nosedz ar paklājiem, bet zālē izvietoti 500 krēsli. – *Un himnu visās svētku reizēs dziedam paši, nevis atskaņojam ierakstā, – uzsver I. Brante.*

Daba nekad nepiemāna

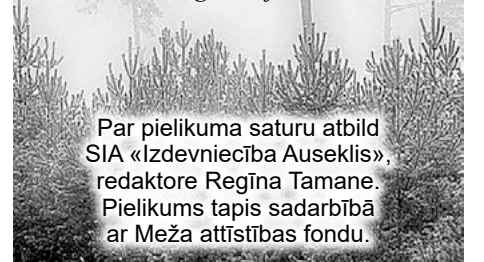
Saruna par nākamo mežinieku skološanu nu nekādi nav iedomājama bez došanās uz mežu. Tehnikumam apsaimniekošanā ir 2,3 tūkstoši hektāru, kas pieder IZM. Par šo saimniecību gatavs stāstīt Mežsaimniecības, kokizstrādājumu un medību nodaļas

vadītājs Kārlis Ranga. Vispirms viņš vērs uzmanību uz pavasarī skolas darbinieku stādītajām priedītēm. Divu nedēļu laikā teju dziedādami sastādījuši 15 ha. – *Tagad veicām agrotehnisko kopšanu, jo zāle bija pārāk saaugusi. Re, cik smuki visas priedītes redzamas!* Par netālu dzirdamo motorzāģu rūkoņu viņš teic, ka tur strādā Rankas puiši kopā ar skolotāju Artūru Cīruli. Audzēkņiem ir prakse, strādājot ar rokas motorinstrumentiem. Šobrīd viņi kopj jaunaudzes, pēc tam būs jāizmēģina prasmes lielo koku gāšana un tad jākārtos eksāmens, lai iegūtu motorzāģa vadītāja apliecību. – *Vispirms jāpierod pie zāģa. Redzu, ka dažām pirmajā brīdī ir bail, tāpēc sākam ar sīkiem darbiņiem, – skaidro A. Cīrulis.*

K. Ranga uzsver, ka audzēkņi skolas gados apgūst pilnu tehnoloģisko procesu, sākot no atjaunošanas, stādīšanas, augšnes gatavošanas līdz brīdim, kad mežs tiek izstrādāts un realizēts. – *Puišiem iemācām visu, kas darbā būs vajadzīgs. Viņi apgūst darbu ar krūmgriežiem, motorzāģiem, harvesteru, forvarderu, dažādiem traktoriem. Galvenais ir tieši prakse, jo tas vislabāk paliek prātā. Tiklīdz apgūta teorija klasē, uzreiz to visu – dastošanu, stigošanu, augstuma mērīšanu, zāģēšanu – mežā izmēģinām. Darbs ir tas, kas visu vajadzīgo iemāca, – tāda ir K. Rangas pārliecība. Tehnikuma darbnīcās puiši iepazīst dažādu tehniku, arī ļoti modernus simulatorus, ko vada gluži kā īstās meža mašīnas. Taču tehnikuma rīcībā ir arī īstā tehnika – moderni harvesteri un forvarderi, kuri maksā teju pusmiljonu. Tehnikumam gadu gaitā izveidojusies veiksmīga sadarbība ar firmām, kas uztic ogrieņiem izmēģināt jaunās tehnikas demomodelus.*

Sarunbiedrs uzsver, ka mežiniekiem darbs būs garantēts vienmēr. Tas taču ir nebeidzams process – pēc ciršanas atkal sākas stādīšana... Jaunie pasniedzēji Dāvis Alksnis un Jānis Freibergs, kuri paši beiguši Ogres tehnikumu, pievienojoties sarunai, piebilst, ka labi speciālisti šajā jomā ir deficīts. Firmām viņu trūkst. Un Ogrē ir vienīgā skola, kur tos gatavo. Vēl ir iespēja apmeklēt dažādus kursus, bet tas jau ir dārgs maksas pakalpojums. Pēc brīža sarunā iesaistās vēl divi skolotāji – Solvita Krodziniece un Ojārs Priede. Arī viņi savulaik paši mācījušies šajā tehnikumā. Solvita ir mežiniece jau ceturtajā paaudzē. Un līdzīgi ir daudziem audzēkņiem. – *Es pat nevaru iedomāties strādāt kaut kur citur. Mežs dod brīvības sajūtu. Šim darbam ir gan praktiskā, lietišķā puse, gan filozofija. Tas ir dzīvesveids. Klausoties kolēģos, K. Ranga rezumē: – Daba nekad nepiemāna. Cik tīrumā vai mēdā dzīvnieki, tik tas atdod atpakaļ. O. Priede gan nosmej, ka zemniekam, kopjot laukus, darba cikls ir 12 mēnešu, mežsaimniekiem – gadi, līdz var sagaidīt pirmo ražu. Viņš un Solvita rāda uz kokiem, ko paši stādījuši pirms gadiem divdesmit. Tagad tam gaidāms ražas laiks. Un tā nepārtraukti.*

Sagatavoja **Laila PAEGLE**

Par pielikuma saturu atbild SIA «Izdzeivniecība Auseklis», redaktore Regīna Tamane. Pielikums tapis sadarbībā ar Meža attīstības fondu.